

видения-ек иде вместо бъдещето, е самото бъдеще, е самото очаквано, желано, търсено Друго. Ерго - Другото не се сбъдва, то е Същото.

Аналогична е картината и в “Смъртта”. Нещата са сбъднати сънища на призрака-смърт, плът, никнеща из хаосите, респективно умиращите всеки миг светове са същите в плът облечени нейни сънища. При такова редуване от сбъдване и умирање на нещата-сънища-на-смъртта е обяснимо защо в Яворовата поетическа версия една от многобройните номинации на смъртта е и мечта, пленник на самата себе си, “последила” от век на век своите видения. За разлика от Бог ⁴, смъртта може да се погледне в лицето. Освен, че трикратно е споменато това виждане, то се явява и рамката, заключила и още едно парадоксално решение: смъртта е поглед, чиято загадъчно бездънна дълбина “сияе отразена над нази в небосвода”. С други думи, небето оглежда погледа на смъртта, в небето виждаме отразен тозе поглед. Така имплицитно се засилва внушението, че “горе” не се намира всевиждащото око на бог, че става подмяна в онтологията на света. Ето защо е подчертан моментът на второто и третото поглеждане лицето на смъртта: чрез него се извършва дешифриране, експлициращо подмяната на демиурга: смъртта е “душа на вековете, свръхсмисъл вековечна” ⁵, велика майка.

⁴ В Библията четем: *“И рече: не можеш да видиш лицето ми; защото човек не може да ме види и да остане жив”* (Изход, гл. 33, ст. 20).

⁵ Да отбележим, че лъжата е “бог е вселена, душа в душата” (*“Песен на песента ми”*), което - ако си позволим да не се съобразим, изхождайки от контекста на творбата, с нравологичния модус на метафората - може да се чете и като Бог е лъжа. Във всеки случай богът на вселената (лъжата) е мислима като нещо, част от цяло - “душа в душата”, а не за самото цяло. *“Душа в душата на света”* е и щастието (*“Пред щастието”*). И тук, ако лековерно търсихме “правилност” в постройката на Яворовия мегатекст, би следвало или да замълчим, или да попреиначим коментара си за стихотворението “Самота” така, че “вечната душа” (*“майка природа”*) да се чете през призмата на номинациите в “смъртта”. Тогава вечната душа природа всъщност би била равнозначна на душата на вековете, великата майка и свръхсмисъл вековечна - смъртта. Не е трудно да се разсъждава и върху следствията от подобно приравняване - снемане на отделни текстови интенции в имажинерното и еkleктично по същество концептуално “единство” в мегатекста. При всичките си останали несъвършенства, нашето съчинение ще се откаже и от подобен “приравнителен” коментар и ще продължава да смята, че както *“Самота”* (да не навлизаме в територията на “Майчина любов” и магията на животворността, съзряна в майчините очи), така и други текстове търсят и /или постигат модерността си, ако това все пак непременно трябва да бъде откривано..., по друг начин, без да се страхува да изглеждат дълбоко старомодни с изрази клишета като “майката природа”, с чиято вечна душа се слива душата на смирения човек...